

HET NACHTELIJKE PARK,

□ DOOR H. VAN LOON □

EDMOND Zeghers wandelde dien avond als andere avonden huiswaarts door de voor den nacht bereide stad. Over de spiegelende asfaltbaan zwoegden de laatste helverlichte wagens op krakende raderen. Enkele groote vensters waren nog feestelijk van warme lichten in een branding van stemmen, maar hooger hadden de gevels zich al gegrendeld, al gloorde nog een enkel venster, dat aarzelde alvorens slapen te gaan. Daar er geen geluid meer was behalve het brullen van verlate auto's, zongen de hooge lampen een knetterenden zang, die buiten den lichtkring het ademen van de dingen hoorbaar maakte.

Gelijk op andere dagen vertraagde Edmond den stap bij het naderen van het hek, dat het park omsluit. De nacht broeide in rijpe lentegeuren en een zwoele onrust als een vaag voorteeken had hem heel den weg over verontrust, maar dichterbij gekomen onderscheidde hij een stem, die klaagde of zong. Zich grijpend aan de spijlen van het hek oogde hij naar binnen in die grot van boomen en gewas. Doch de opzet van dit zien en luisteren moest de stem verjagen, want zoo lang hij er stond hoorde noch zag hij iets. Mismoedig had hij al de wandeling hervat, toen een nieuw geluid, een kreet nu, schriller dan zoo even, hem op de plek deed stilstaan. Toen doorflitste het hem, dat er een gevangene zijn moest, die elken nacht ingesloten werd en thans voor het eerst zich verstaanbaar had gemaakt.

Haar ziel, die er 's nachts ronddoolde, moest aan dit park van statige natuur de paradijsbeking geven te midden van de huizenzee. En Edmond dacht aan het meisje, wie hij er zijn eerste liefde had beleden en vroeg zich af, of zij, die, hij wist niet waarheen, de wereld was ingegaan, er niet haar verlangende hart gelaten had. Haar heugenis hield hem gebonden aan de plek, want in de latere liefden had hij de eerste trachten te hervinden. In de verlevendiging van dit herdenken woelde het sindsdien vergeten feit zich bloot, dat er een opening was in dat hek, die 's nachts toegankelijk bleef. Enkele spijlen behoeften daarvoor slechts te worden weggedrukt. Datzelfde meisje had het hem gewezen en menigen lentedag waren ze erdoor naar binnen geglipt. Maar in een maannacht had een wachter hen verrast en de wond, daardoor in hem geslagen, had zoo zeer geschrijnd, dat hij sedert dat oogenblik den tuin vermeed.

Voorzichtig liep Edmond Zeghers nu langs het hek, in schijn argeloos, omdat die geheime opening zich anders zou kunnen sluiten. Terwijl hij inwaarts tuurde begon achter het overlommerde duister een wemeling